

Så jeg må sige, at nok er nok. Og jeg appellerer, så inderligt jeg kan, til Venstre og De Konservative, som ikke er uden hjælpssomhed i dag, og det skal der sandelig være reverens for, om at beslutte sig til – og det behøver jeg ikke at få svar på – at nu skal den sag have ro.

Ikke sådan at forstå, at der er noget, der er forbudt at sige, eller at der er censur i dette land; enhver kan holde de møder, enhver vil, og sige og skrive osv., hvad enhver vil, men lovgivningsmagten kan jo ikke beskæftige sig med alle emner hele tiden.

Og der er tre gode grunde til, at nu må nok være nok:

Den ene grund er, at alle de mennesker, der skal arbejde i de systemer, medarbejderne, må have en tro på, at nu skal de systemer fungere i nogen tid, ellers kan vi ikke forvente, at de med tilstrækkelig iver og lyst og hengivenhed og dygtighed skal gøre deres bedste for at få disse ting til at fungere.

Den anden årsag til, at vi må holde en debatpause, er hensynet til den hjemlige stemning. For der oppiskes her nogle følelser, som altid går ud over de samme, også når det ikke er ønsket af dem, der holder talerne og holder principperne højt. Så der er brug for en pause, hvor vi implementerer de love, som bliver vedtaget i dag, og giver dem en chance og ser dem an og ikke laver dem om ustandselig og ikke bliver ved med at stille forslag, som vi ved bliver nedstemt alligevel, for ellers gavner vi ikke det, som de pågældende partier vil, men skader en hel masse andre.

Og det tredje hensyn – og det er naturligvis det mest afgørende – er de tusinder af menneskeskæbner, som det drejer sig om.

Jeg ved ikke, hvor mange af mine kolleger herinde der overhovedet kender sådan nogle mennesker, men det er der da en del der gør, og de, der gør, vil give mig ret i, at de idelige debatter og skrækkelige påstande – som når fru Rønn Hornbech siger, at man vil hæve hver enkelt sag op på et principielt plan – for de mennesker, som har det langt ringere, end nogen af os her til stede har det, virker som et spyd eller en kniv i synet eller i nakken og giver dem knopper på både krop og sjæl. Og det eneste, det i hvert fald ikke giver dem, er fred og ro til at gøre det, som vi forventer af dem: at opføre sig ordentligt og lære de danske regler og det danske sprog.

Det er i det hele taget store krav, der stilles til de mennesker: Danmark skal ikke være et ind-

vandrerland. De skal sandelig i 7 år gå rundt og være flygtninge, er der nogle der siger, for ellers er de jo ikke rigtige flygtninge, så er de jo indvandrere.

De skal altså i 7 år gå rundt og ikke lære dansk og ikke kunne deltage i et normalt samfundsliv og ikke have et normalt familieliv! Der er faktisk mennesker, der går her på fjerde, femte og sjette år, og nogle af dem er børn, som, fra de er 10, til de er 16 år, ikke har været i skole én eneste dag, for det har de ikke ret til.

Og det er næstekærligheden og humaniteten, der giver sig sådanne udslag: De har det svært, og de skal opføre sig ordentligt, men de skal sandelig have et skilt om halsen, hvor der står flygtning, ikke indvandrer! Du skal vente; du har ganske vist været her i 5 år, nå ja, men vent så i 2 år til, så skal vi se, hvordan det går hjemme i dit oprindelsesland, og så skal vi se, om vi kan sende dig ud med en etiket om halsen!

Ja, jeg synes nu, de skal have fred.

Der er så mange dejlige mennesker i det her Ting, og der findes dårligt nok en mere glad og taknemlig og stolt dansker end mig, og jeg er lige så glad for at være medlem herinde og for dette Tings virke, men i disse sager er det, som om partitaktikken råder: De Radikale skal lige have en over snuden.

Jamen så find dog en anden lejlighed til at give dem den, hvis man har lyst til dét! Og det kan der måske være grund til, for hvem fortjener ikke dét af og til, talerne inklusive, men behøver det lige at være i denne her sag, man skal hævde sig og sige: Når man driller os, skal vi nok også vide at drille tilbage igen? Og De Radikale klarer sig såmænd nok, men dem, det går ud over, er flygtningene.

Fru Pernille Frahm sagde noget smukt i går: Hun sagde, at man skal gå efter holdninger. Og hun roste Venstre for at pleje at gøre det, og det gør fru Pernille Frahm og hendes parti også klart i mange ting og også i denne sag, og det vil jeg også gerne gøre.

Jeg holder ikke så meget af ideologi, men jeg holder meget af holdninger, for holdninger skal være det udgangspunkt, man bygger sin stilningtagen og sine handlinger på. Men selv med det skal man være lidt forsigtig: For meget og for lidt fordærver som bekendt alt, og det kan altså ikke nytte, at man vil hæve fanen så højt, at man slipper jorden med fødderne, for så kommer man op at svæve i et tomrum.

Det er årsagen til, at CD trods en række betænkeligheder stemmer for disse lovforslag,